

בש"פ 6581/14 - מדינת ישראל נגד בדיר מונדר

בבית המשפט העליון

בש"פ 6581/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: בדיר מונדר

בקשה חמישית להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים
לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י"ב בתשרי התשע"ה (6.10.2014)

בשם המבקשת: עו"ד יורם הירשברג

בשם המשיב: עו"ד בני נהרי; עו"ד שוש חיון

החלטה

1. לפניי בקשה חמישית להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), החל מיום 13.10.2014 או עד למתן פסק דין בת"פ 42349-02-13 בבית משפט השלום בפתח תקווה, לפי המוקדם.

2. המשיב והנאשמים 2 ו-3 הינם מנהליה של הנאשמת 4, חברה פרטית בע"מ, העוסקת במכירה קמעונית של דלק. במסגרת האישום הראשון לכתב האישום נטען, כי במהלך החודשים מאי 2011-דצמבר 2012 כללו הנאשמים בספרי החשבונות של הנאשמת 4 97 חשבוניות פיקטיביות בסכום של 190,626,383 ש"ח בגין דלקים שכביכול נרכשו על ידי הנאשמת 4, וניכו את מס התשומות הכלול בחשבוניות בסך של 26,661,640 ₪, אותו שלשלו לכיסם שלא כדין. עוד נטען, כי הנאשמים השתמשו במרמה, ערמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס הכנסה בגין הכנסה בסך של 190,626,377 ש"ח. בגין האישום הראשון יוחסו למשיב (ולנאשמים 2 ו-3) 97 עבירות של ניכוי מס תשומות שלא כדין במטרה להתחמק ממס, וזאת בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 117(ב) ו-סעיף 117(ב2)(3) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק מע"מ); ניהול פנקסי חשבונות כוזבים, לפי סעיף 117(ב) לחוק המע"מ; הכנה או קיום פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות בכוונה להתחמק לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה); ושימוש בכל מרמה, ערמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה.

על פי האישום השני, קיבלו הנאשמים לידיהם במהלך החודשים יוני 2011 עד יוני 2012 60 חשבוניות פיקטיביות נוספות בסכום של 110,595,928 ש"ח בגין רכישה, לכאורה, של דלקים, וניכו את מס התשומות הכלול בחשבוניות הפיקטיביות בדיווחי הנאשמת 4 לרשויות המס. על מנת להתחמק מתשלום מס הם רשמו את החשבוניות ככזב בספרי החשבונות של הנאשמת 4, כאילו ייצגו עסקאות אמת.

לאחר שהמשיב נחקר על העבירות שלעיל ועל מנת לשבש את הליכי החקירה, ולאזן בכוזב את עודף המלאי שנוצר אצל הנאשמת 4, כתוצאה משימוש בחשבוניות הפיקטיביות, פעל המשיב, באמצעות רואה החשבון של הנאשמת 4, להוצאת תעודות משלוח ידניות פיקטיביות. לפי אותן חשבוניות סיפקה הנאשמת 4 סחורה בשווי 112,935,158 ₪, ללקוחה בשם חברת דבי אנרגיה והובלה בע"מ (להלן: חברת דבי), אף שסחורה כאמור לא סופקה.

לאחר מכן, פנתה הנאשמת 4 לבית המשפט המחוזי, בבקשה לפירוק חברת דבי בטענה, כי זו רכשה ממנה את הסחורה המפורטת בתעודות המשלוח המזוייפות, אך לא שילמה בגין אספקת הסחורה, וכי מדובר בחברה חדלת פרעון. המשיב שידל את הנאשמת 2 וכן עובד של חברת דבי להגיש לבית המשפט המחוזי תצהירים כוזבים המאשרים, כי הנאשמת 4 ביצעה עסקאות אמת עם חברת דבי. לאור זאת, ומאחר שאף המנהל והבעלים של חברת דבי הגיש תצהיר כוזב, לפיו לחברה יש חוב לנאשמת 4, ואף הביע הסכמתו לבקשת הפירוק, אישר בית המשפט המחוזי את פירוקה של חברת דבי. לאחר אישור הפירוק, הורה המשיב לרואה החשבון לרשום 15 חשבוניות מס על שם הנאשמת 4 בגין העסקאות שכביכול בוצעו עם חברת דבי, ובהמשך דאג שיונפקו 15 חשבוניות זיכוי בגין חשבוניות המס האמורות, בטענה כי לאחר אישור פירוק חברת דבי, חוב המס שבחשבוניות המס הינו "חוב אבוד" שאינו חייב במס. זאת, למרות שרשויות המס לא הכירו בחובה של חברת דבי כחוב אבוד.

בגין מעשים אלו יוחסו למשיב (ולנאשמים 2 ו-4) עבירות של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); רישום כוזב במסמכי תאגיד, לפי סעיף 423 לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט,

לפי סעיף 244 לחוק העונשין; ניהול פנקסי חשבונות כוזבים, לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מע"מ; הכנה או קיום פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות בכוונה להתחמק ממס לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה; שימוש בכל מרמה, ערמה או תחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה; שימוש בכל מרמה או תחבולה במטרה להתחמק ממס, לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מע"מ; המשיב בלבד הואשם גם בשלוש עבירות של שידול לשבועת שקר, לפי סעיפים 239 ו-30 לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום השלישי, ביום 4.2.2013, המשיב קילל את חוקר רשות המיסים, מספר פעמים, במהלך חקירתו. ביום 18.2.2013, במהלך נסיעתו של המשיב עם חוקריו למשרדי להב 443, החל המשיב לבעוט בחוקר שנהג ברכב, לאחוז בזרועו ולהחזיק את פניו בכוח, בכוונה להפריע לו במהלך הנסיעה, וכן תקף את החוקר השני שנסע עימם. במסגרת אישום זה יוחסו למשיב עבירות של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין ותקיפת עובד ציבור בכוונה להכשיל את הנתקף במילוי תפקידו, לפי סעיף 382א(ב) לחוק העונשין.

הליכי המעצר

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת לבית משפט השלום בנצרת בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו (מ"ת 13-02-42334). במסגרת הבקשה, נטען, כי חומר הראיות הכולל, בין היתר, מסמכי הנהלת החשבונות של המשיב; הודעות של מעורבים שפעלו יחד עם המשיב, ובפרט הודעות עד מדינה; וכן גרסת המשיב עצמו, אשר "מציגה תמונה שקרית אשר אינה מתיישבת עם חומר הראיות שנאסף ואף לא עם השכל הישר של כל אדם סביר", מבסס תשתית ראייתית לכאורית איתנה לאשמתו של המשיב.

עוד הדגישה המבקשת בבקשה, כי למשיב עבר פלילי מכביד, הכולל הרשעות קודמות בעבירות על חוק המע"מ, עבירות מרמה, שיבוש הליכי משפט, זיוף, מתן שוחד ועבירות נוספות. בגין חלק מהעבירות נדון המשיב לעונשי מאסר בפועל, וכיום תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן שמונה חודשים, חב הפעלה, בגין הרשעתו בת"פ 10-06-39489, מיום 19.9.2011. עוד צויין בבקשה, כי המשיב עבר, לכאורה, את העבירות מושא האישום השני, תוך הפרת תנאי השחרור להם התחייב עת נחקר באזהרה על עבירות האישום הראשון, במהלך חודש יולי 2012, ושחרר בערובה. בהמשך לאמור נטען, כי בעניינו של המשיב קיימת שלוש עילות מעצר: סיכון בטחון הציבור; החשש מפני שיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים; והפרת תנאי השחרור בערובה.

טרם הכרעה בבקשת המעצר, ביקש בית המשפט השלום לקבל תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, וזה ציין כי "אנו מתלבטים בהמלצתנו כאשר מחד, אנו סבורים כי במקרה של חלופת מעצר משמעותית וסמכותית והגבלת גישה לאמצעי תקשורת, הסיכון להפרת תנאים יפחת ומאידך, מעצר בית ממושך...יפגיש אותו עם אותם מקומות רגשיים מולם עד כה בנה מערך פתרונות שוליים ומרמתיים ועולה ספק רב באים יוכל לעמוד בתנאים אלו לאורך זמן". לאחר שאישר את אחד המשמורנים שנועדו לפקח על המשיב, אם ישוחרר לחלופת מעצר, הובהר בתסקיר כי "במידה שיוחלט לשחרור למעצר בית, ימליץ השירות על מניעת גישה לאמצעים טכנולוגיים ומעורבות כלשהי בנאשמת 4 ועל קיום שיחות טלפון בפיקוח".

ביום 7.4.2013, קבע בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת י' שיטרית) כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום, וכי בעניינו מתקיימת עילת המסוכנות כמו גם החשש מפני שיבוש מהלכי משפט והשפעה על עדים. יחד עם זאת, סבר בית משפט קמא, כי ניתן לאיין את עילות המעצר בחלופת מעצר ראויה "הרמטית והדוקה", והורה על שחרור המשיב לחלופת מעצר בבית חברו בתנאים מגבילים, הכוללים בין היתר, איסור על גישה לאמצעים טכנולוגיים מכל סוג שהוא, ואיסור על קיום שיחות טלפון.

4. ביום 9.4.2013, התקבל ערר שהגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי (עמ"ת 15413-04-13) בנוגע לשחרורו של המשיב לחלופת המעצר. בית המשפט המחוזי (כב' השופט ר' צרפתי) הדגיש, כי אירועי כתב האישום מלמדים על "מסוכנותו הממשית לכאורה של המשיב, על מידת תחכמו ותעוזתו ובנוסף מלמדים כי המשיב אכן לא ראוי לכל אמון". עוד נקבע, כי חלופת המעצר שאושרה בבית משפט קמא, אינה יכול להפיג את המסוכנות הטמונה במשיב ואת החשש מפני שיבוש מהלכי משפט והשפעה על עדים, אף אם המשמורנים שאושרו על ידי שירות המבחן הינם ראויים. לעניין זה הובהר, כי ספק רב אם ניתן לאכוף את המגבלה שנקבעה בהחלטת בית משפט קמא, לעניין איסור השימוש באמצעי תקשורת ומחשוב, וזאת לאור נתוניו של המשיב, כפי שאלו עולים מעובדות כתב האישום. בקשת רשות הערעור שהגיש המשיב לבית משפט זה (בש"פ 2627/13) נדחתה, ביום 1.5.2013.

5. לקראת תום תשעת חודשים מיום מעצרו, ומאחר שמשפטו של המשיב טרם הסתיים, הגישה המבקשת בקשה להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים. בקשה זו התקבלה, ביום 17.11.2013 (בש"פ 7576/13), לאחר שבית משפט זה (השופט א' רובינשטיין) נתן דעתו לעברו הפלילי של המשיב מחד גיסא, ולעובדה כי משפטו מתנהל כסדרו, מאידך גיסא.

6. בין לבין, הגיש המשיב לבית משפט השלום בנצרת בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים וביקש להורות על שחרורו לחלופת מעצר. זאת, בטענה שחל כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית לאשמתו, לאחר שחלק מהמעורבים העידו בפרשה. ביום 22.1.2014, דחה בית משפט השלום בנצרת את בקשתו (מ"ת 42334-02-13).

7. ביום 16.2.2014, התקבלה באופן חלקי בקשת המבקשת להאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים (בש"פ 985/14). בית משפט זה (השופטת ד' ברק-ארז) קבע, כי למשיב מיוחסות עבירות כלכליות בהיקפים משמעותיים, שלכאורה בוצעו בתחכום רב ובאורח שיטתי. בית המשפט נתן את דעתו גם לעברו הפלילי של המשיב ולחשש הממשי כי המשיב ישבש הליכי משפט, הן לנוכח התנהלותו בעבר, והן בשים לב להרשעותיו הקודמות בעבירות של שיבוש הליכי משפט והדחת עדים. יחד עם זאת, ולאור טענות המשיב בדבר עיכוב בקבלת חומרי חקירה שנאספו על יד המבקשת, נקבע, כי מעצרו של המשיב יוארך בשישים ימים נוספים בלבד, כאשר "בתקופה זו תתבהר התמונה בכל הנוגע למשמעותם ולהשפעתם של החומרים שהועברו אך זה מקרוב, על ההליך העיקרי" (שם, בפסקה 22).

8. בקשה שלישית להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים התקבלה ביום 10.4.2014 (בש"פ 2459/14). בית המשפט הבהיר בהחלטתו (השופט צ' זילברטל), כי חומרי החקירה אליהם התייחסה ההחלטה שניתנה בבש"פ 985/14, התקבלו אצל המשיב ביום 6.2.2014, ובעקבותיהם סיכמו הצדדים, כי ההגנה תזמן בשנית שלושה

עדי תביעה שהעידו, במסגרת פרשת ההגנה. בגוף ההחלטה שקל בית משפט זה, מחד גיסא, את העובדה שסימו של ההליך המשפטי אינו נראה באופק, על אף מאמציו של בית משפט השלום; כי למבקשת תרומה מסוימת להתמשכות ההליכים, שכן רק באחרונה איתרה חומרי חקירה שהמשיב היה זכאי לעיין בהם, ולגבי חלקם הוצאה תעודת חסיון שאפשר ותייצר התדיינות נוספת במסגרת עתירה לגילוי ראיה חסויה; וכי קיימים קשיים אובייקטיביים בהעדתם של עדים מסויימים. מאידך גיסא, נתן בית המשפט את דעתו לחוסר אמונו של בית המשפט במשיב; לעברו הפלילי המכביד, ולכך ש"אינו נרתע מהפרת חוק ופועל בתחכום ובדרכי עורמה ומרמה שקשה מאוד להבטיח שלא תינקטנה גם אם ישוחרר בתנאים מגבילים" (שם, בפסקה 12).

9. ביום 23.6.2014, הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, ובית משפט השלום הורה על קבלת תסקיר מעצר עדכני בעניינו. בתסקיר המעודכן, מיום 20.7.2014 נאמר כי "גם בעיתוי זה קיים סיכון להמשך התנהלות מרמתית ושולית... עם זאת בבחינת הסיכון לעמידתו בתנאים מגבילים כיום אנו מעריכים כי מעצרו הממושך והתקדמות ההליך המשפטי מהווים גורם מפחית סיכון ובמובן זה אנו מעריכים כי במידה וישוחרר לחלופת מעצר מתאימה ומפקחים ראויים, יענה לגבולות ותנאים".

ביום 5.8.2014, קבע בית משפט השלום כי לא ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב בחלופת המעצר שהוצעה על-ידו ועל כן בקשתו לעיון חוזר, נדחתה.

10. ביום 10.8.2014, התקבלה בקשה רביעית להארכת מעצרו של המשיב (בש"פ 4700/14). בית משפט זה (השופט נ' סולברג) נתן דעתו לתסקיר המעצר המעודכן וקבע, כי אין מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן בדבר שחרור המשיב לחלופת מעצר בפיקוח הדוק, שכן "הרקע העברייני המתוחכם והממושך של המשיב אינו מאפשר ליתן בו את האמון הנדרש לצורך שחרורו לחלופת מעצר [...] אין קושי רב בביצוע העבירות מעין אלה שבהן הורשע בעבר והואשם בכתב האישום דנן גם בתנאי 'מעצר בית'". לאור זאת, לנוכח עברו הפלילי המכביד של המשיב, ומשום שהדיון בעניינו של המשיב הגיע לשלב פרשת ההגנה, אשר בא כוחו העריך שתדרוש עשרה ימי דיון נוספים, אושרה הבקשה להארכת המעצר.

בקשת המשיב לעיון חוזר בהחלטה להאריך ברביעית את מעצרו בתשעים ימים נוספים, נדחתה ביום 17.8.2014.

11. ביום 1.10.2014, ומאחר שתקופת המעצר של המשיב מסתיימת ביום 13.10.2014, הוגשה הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה ותגובת המשיב

12. לשיטת המבקשת, המשיב הינו עבריין מתוחכם, חסר מורא, שביצע בשיטתיות עבירות כלכליות חמורות לאורך

זמן ובהיקפים גדולים, ואף גרם נזק רב לאוצר המדינה. לאור זאת, והן לנוכח האישום השלישי שעניינו תקיפה מילולית ופיזית של החוקרים, קיימת במשיב מסוכנות רבה, המצדיקה את הארכת מעצרו. עוד נטען, כי יש להמשיך ולהאריך את מעצרו של המשיב משום החשש הממשי כי זה ינסה לשבש את הליכי המשפט, להשפיע על עדים ולהימלט מאימת הדין, לאור התנהלותו בעבר והרשעותיו בעבירות דומות. לעניין קיומה של חלופת מעצר הובהר, כי המשיב יכול לשוב ולבצע את סוג העבירות המיוחסות לו, גם בתנאי "מעצר בית", ומאחר שלא ניתן ליתן בו אמון, אין חלופה היכולה לאיין את עילות המעצר. במהלך הדיון שהתקיים בפניי, ביום 6.10.2014, הבהיר בא כוח המבקשת, עו"ד יורם הירשברג, כי לא חל שינוי נסיבתי מאז החלטתנו הקודמת, בגינו ניתן לשקול את שחרור של המשיב לחלופת מעצר.

13. בא כוח המשיב, עו"ד בני נהרי, סבר כי אין מקום להותיר את מרשו במעצר, בעיקר משום שפרשת ההגנה במשפטו אינה צפויה להסתיים בקרוב. לעניין זה הלין הסנגור על עיכובים בהעברת חומרי חקירה שונים מטעם המבקשת, שלבסוף הועברו לרשותו במהלך חודש פברואר 2014, ובהמשך בחודש יוני שנה זו. ובעקבות קבלת החומר החדש ביקשה ההגנה לחקור עדי תביעה נוספים, כאשר מאז חודש אפריל 2014 נשמע עד אחד בלבד. עוד הפנה עו"ד נהרי לתסקיר המעצר העדכני בעניינו של המשיב, שלדעתו היה חיובי, ומצדיק את שחרורו לחלופת מעצר. עו"ד נהרי הטעים כי ההערכה כי ניתן להסתפק בעשר ישיבות, לשם השלמת פרשת ההגנה, בטעות יסודה ולטענתו יידרשו עשרות ישיבות נוספות.

דיון והכרעה

14. לאחר שעיינתי בבקשה להארכת המעצר על נספחיה, והאזנתי בקשב רב לטיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי יש לקבל את הבקשה ולהורות על הארכת מעצרו של המשיב, כמבוקש.

סעיף 61 לחוק המעצרים מעגן את הכלל לפיו נאשם ישוחרר ממעצרו בחלוף תשעה חודשים מיום הגשת כתב האישום נגדו, אם טרם הסתיים ההליך בעניינו. ואולם, סעיף 62 לחוק המעצרים מסמיך את בית משפט זה להאריך, פעם אחר פעם, את מעצרו של נאשם, בתקופה שלא תעלה על תשעים ימים. לצורך החלטה בדבר הארכת המעצר, על בית המשפט לאזן בין הפגיעה המתמשכת בחירותו של הנאשם המצוי במעצר, טרם הרשעתו בדין, לבין הצורך בהגנה על שלום הציבור ובטחונו (בש"פ 6013/14 מדינת ישראל נ' פלוני (11.9.2014)); בש"פ 5113/14 מדינת ישראל נ' אדינייב (3.8.2014)). במסגרת האיזון בין האינטרסים האמורים, על בית המשפט לשקול את משך מעצרו של הנאשם; מידת המסוכנות הנשקפת ממנו; עברו הפלילי; חומרת העבירות המיוחסות לו; החשש מפני שיבוש הליכי המשפט; האפשרות להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה מתאימה; וקצב התקדמות ההליך המשפטי בעניינו (בש"פ 6763/14 מדינת ישראל נ' אמטיראת (22.10.2014)); בש"פ 6681/14 מדינת ישראל נ' מעבאדה (21.10.2014)).

לעניין השיקול האחרון, מקובלת העמדה לפיה, ככל שתקופת המעצר מתארכת כך תטה המטוטלת לעבר שחרור הנאשם לחלופת מעצר (6026/14 מדינת ישראל נ' רוג'ה (17.9.2014)); בש"פ 5073/14 מדינת ישראל נ' פלוני (25.7.2014)).

15. ובחזרה לענייננו. כפי שכבר נקבע בעבר, כתב האישום מייחס למשיב עבירות חמורות, ואין בעובדה כי מדובר בעבירות כלכליות גרידא, כדי להקל במידת חומרתם (בש"פ 2435/14 מדינת ישראל נ' שפק (11.5.2014)); בש"פ 4159/13 מדינת ישראל נ' טזזו (23.6.2013)). על פי כתב האישום המפורט לעיל, המשיב הונה, באופן שיטתי, לאורך זמן, ובתחכום רב את רשויות המס וגרם נזק של ממש לאוצר המדינה. זאת, תוך שהוא מגייס אחרים לעזרתו, ואינו בוחל בהצגת מצג שווא בפני ערכאה שיפוטית, על מנת להביא במרמה לפירוקה של חברה, והכל במטרה להשיא את רווחיו הכספיים.

לכך יש להוסיף את עברו הפלילי המכביד של המשיב, הכולל, בין היתר, עבירות על חוק המע"מ; עבירות על חוק העונשין - כגון עבירות מרמה וזיוף, התחזות כאדם אחר, העלבת עובד ציבור, ושיבוש מהלכי משפט; עבירות על חוק המחשבים, התשנ"ה-1995; עבירות על חוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982; עבירות על חוק האזנת סתר, התשל"ט-1979; ועבירות על חוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986. אף שהמשיב ריצה מספר עונשי מאסר בפועל בגין הרשעותיו השונות, ניכר כי אלו לא הרתיעו אותו מלשוב ולעבור על החוק. עוד יודגש, כי העבירות המיוחסות למשיב בוצעו, לכאורה, בעוד תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בגין הרשעותיו בעבירות על חוק המע"מ (ת"פ (פ"ת) 39489-06-10 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' קנרש (19.9.2011)), שחלקן מיוחסות לו גם בכתב האישום דנן. הערכאות השונות, אשר דנו בעניינו של המשיב, שבו ועמדו על יכולותיו הגבוהות של המשיב להערים על החוק ועל כך כי הוא "ניחן ביכולות ובכשרונות יוצאי דופן, על אף נכותו, אותם הוא מנצל, לדאבון הלב, לקידום מטרות פליליות" (ראו, למשל, בש"פ 2459/14).

מהחומר שהוצג בפני עולה גם חשש ממשי, כי אם ישוחרר המשיב לחלופת מעצר, ינסה הלה לשבש את הליכי המשפט או לפגוע בראיות רלוונטיות בדרך אחרת. זאת, בין היתר, לאחר שהמשיב יצר, לכאורה, קשר עם אחד המעורבים בפרשה, בעלי חברת דבי, וביצע את העבירות המיוחסות לו באישום השני לכתב האישום, תוך שהוא מפר את תנאי השחרור בערובה שנקבעו לו בהליכי המעצר, בגין החשדות מושא האישום הראשון (מ"י (ת"א) 15421-07-12 מדינת ישראל נ' בדיר (8.7.2012)). עוד יש לציין, כי המשיב כבר הורשע בעבר בעבירות של שיבוש מהלכי משפט והדחת עדים ((ת"פ 40250/99 מדינת ישראל נ' בדיר (13.1.2001)), וגם בכך יש כדי לחזק את החשש כי הוא לא יהסס לפעול באותו האופן גם בניסיונות דנן.

על אף האמור בתסקיר המעצר המעודכן, הרי שלנוכח מיומנותיו של המשיב והרשעותיו הקודמות בביצוע עבירות דומות לאלו המיוחסות לו כאן, נראה כי חלופת מעצר לא תאיין את מסוכנותו או את החשש מפני שיבוש מהלכי המשפט. כפי שנקבע בבש"פ 4700/14 הנזכר לעיל, "אין קושי רב שבביצוע עבירות מעין אלה שכן הורשע בעבר והואשם בכתב האישום דנן, גם בתנאי 'מעצר בית'. לכאורה די בעט ובפנקס חשבוניות כדי להמשילך במלאכת הרמייה".

16. לצד האמור לעיל, יש לתת את הדעת לקצב התקדמות ההליכים במשפטו של המשיב, שזוהי הבקשה החמישית להאריך את מעצרו. כתב האישום הוגש בחודש פברואר 2013, אך תחילת המשפט התעכבה, אם משום הצורך בהסדרת ייצוגו של המשיב ובקשתו להעביר את הדיון לבית משפט אחר, ואם משום דחיות חוזרות מצדם של עדים מסויימים. כך או כך, פרשת התביעה נמשכה כתשעה חודשים, במהלכה נשמעו 60 עדים והוגשו 370 מוצגים, ונסתיימה בסוף חודש יוני 2014. פרשת ההגנה כבר החלה, וסבורני, כי בית משפט קמא מנהל את התיק ביעילות רבה.

טענות המשיב בדבר העיכוב שחל בהעברת חומרי החקירה לידי, אינן מצדיקות את דחיית הבקשה שלפניי. בית משפט זה בחן את העיכוב בהגשת חומרי החקירה, שנתקבלו בחודש פברואר 2014, וזאת במסגרת הבקשה להארכת המעצר בשנית, ומשום כך קיבל את הבקשה באופן חלקי (בש"פ 984/14). יצוין, כי גם לאחר העברתו של החומר לרשות ההגנה במהלך חודש יוני 2014, העריכו באי כוח המשיב, וזאת במסגרת הדיון בבקשה להארכת המעצר ברביעית שהתקיים בחודש אוגוסט 2014, כי עשרה מועדי דיון יספיקו להשלמת פרשת ההגנה. בהסכמתם נקבעו, עוד ביום 2.7.2014 ולאחר קבלת חומר החקירה הנוסף, שנים עשר מועדי דיונים לסיום פרשת ההגנה, וזאת מחודש נובמבר 2014 ועד לחודש ינואר 2015. גם אם טעו הסנגורים בהערכותיהם לגבי משך פרשת ההגנה, כפי שנטען בפניי, והם נדרשים להעיד עדי הגנה רבים יותר, הרי שבשלב זה, ולאור יתר נתוניו של המשיב כמפורט לעיל ונסיבות ביצוע העבירות המיוחסות לו, המסקנה המתבקשת היא כי יש להורות על המשך החזקתו במעצר.

ראוי להזכיר לעניין זה, כי קצב התקדמות ההליך המשפטי אינו המדד היחידי ותיקים מורכבים ומסובכים - אם מחמת ריבוי העבירות, טיבן של העבירות או מספר הפרשיות הכרוכות בהם - מצריכים זמן דיוני רב יותר, כפי המצב בענייננו (ראו, למשל, 5705/14 מדינת ישראל נ' שליו (2.9.2014); בש"פ 3086/14 מדינת ישראל נ' פלוני (14.5.2014)).

17. לאור האמור, הנני נעתר לבקשת המבקשת ומעצרו של המשיב יוארך בתשעים ימים נוספים, החל מיום 13.10.2014 או עד למתן פסק דין בת"פ 42349-02-13 בבית משפט השלום בפתח תקווה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ט' בחשון התשע"ה (2.11.2014).

שׁוֹפֵט